

S. Sørensen: Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgtreds (S. C. Christensen), naar han udtalte, at dette Lovforslag ikke kunde tænkes at have mere end almindelig Interesse. Det synes mig, at vort Lands Belliggenhed og den Maade at være paa helt fra gamle Dage af og ogsaa op til Nutiden nok kan indbyde til, at vi kunne have Opmærksomheden henvendt paa Strandingsforhold. Nu er der løbet meget Vand til Stranden siden 28de December 1836, saa det undrer mig ikke, at Forslag til Omordning af disse Forhold komme frem. I Motiverne til det oprindelige Forslag, saaledes som det var fremat i Landstinget, er der, saa vidt jeg kan skønne, særlig anført 3 Hovedgrunde, hvorfor det er fremkommet, der nævnes dels, at den ny Ordning skulde slutte sig nær op til Søloven, særlig dens Kapitel 9, hvor der omtales Afkøring om Bjærgning, og dernæst, at der er kommet en særlig Ting frem i Tidernes Løb paa dette Omraade, nemlig de Selskaber, der paatage sig som Entreprise at bjærge fra Skib i aaben Sø, og endelig for det tredje har man ikke anset det for rigtig længere, at enhver skulde være pligtig til at deltage i Bjærgning af Gods, hvorimod man — jeg antager, man kan sige selvsølgelig — bibeholdt denne almindelige Pligt, naar det gælder om at bjærge Menneskeliv. Jeg kan ikke skønne andet, end at man i Lovforslaget har taget Hensyn til den nuværende Praksis, som gennem Aarenes Løb har dannet sig, og grundet det derpaa. Den væsentligste Forandring, som vil ske, er Oprættelsen af Bjærgelav, men saadanne ere for øvrigt allerede oprettede de fleste Steder, ogsaa paa Statens Forstrande. Ganske vist have de undertiden ikke haft Bedtægter, som have været sanktionerede af nogen Autoritet; det har snarere været en Slags indbyrdes Bedtægt, hvorefter de have rettet sig i de forskellige Kystbyer. Det, her vil ske ved Loven, er, at saadanne Bjærgelav ville antage faste Former, idet man forlanger, at Bjærgelavene, som allerede berørt af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Naberg), skulle have visse Medsæder og en Del Forpligtelser. Men skulle de det — og det er rigtig, at de skulle det — saa er det ogsaa naturligt, at de saa nogle flere Rettigheder, end de maaste hidtil have haft og særlig da over for disse Selskaber, som bjærge i aaben Sø. Med Hensyn til det, som indriver, løst Gods, som driver op paa Stranden, sker ikke nogen særlig Forandring. Jeg kan ikke skønne andet, end at den Omordning, som er foretaget af Lovforslaget i det andet

Ting, tjener til at give Bjærgelavene en større Ret over for disse Selskaber. Det er jo sikkert, at det maa være saa, at kun Bjærgelavene kunne antages til Arbejde, saalænge de kunne udføre Arbejdet; saalænge altsaa det Arbejde, der nødvendigt skal gøres paa Skibet, selv om dette ligger i, hvad man kalder aaben Sø, kan udføres ved deres Hjælp, skulle Selskaberne benytte Bjærgelavenes Folk. Men bliver det nødvendigt at staffe Maskiner, som der skal jagtlyndige Folk til at betjene, saa er det en Selvsølg, at saa hører Bjærgelavets Ret op, men heller ikke før. Saaledes har jeg i alt Fald forstaaet Lovforslaget i den Stikkelse, hvori det nu foreligger, og for saa vidt har jeg intet at indvende derimod. Der er saa tilbage et Par Bemærkninger til de enkelte Paragraffer, som jeg vilde tillade mig at gøre. Der staar i § 2 i de to sidste Linier, at „Politiets Tilstedekomst udfordres ikke, naar Værdien af det inddrevne Gods, der er Genstand for samlet Bjærgning, skønnes ikke at overstige 500 Kr.“ Dette Ord, „samlet Bjærgning“, synes mig at være lidt mindre heldigt end det, der stod i det oprindelige Lovforslag, hvor der stod: „Naar det paa Forstranden inddrevne Gods er løst Brag, som stykkevis opdriver, og af Tolbvæsenet skønnes ikke at overstige 500 Kr. i Værdi.“ — Det synes mig at være klart, at det er en Skønssag, hvad der kan forstaaes ved samlet Bjærgning; det er sjældent, der paa en Gang driver løst Gods ind til en Værdi af 500 Kr.; det kommer successive i de Dage, hvor der er Paalandsvind, og det er vel ikke Meningen, at der just saa nøjagtig skal passes paa denne Grænse: Ja nu staa vi omtrent ved de 500 Kr.; nu skal der Bud til Politiet. Ved „samlet Bjærgning“ vilde jeg forstaa, at det antages af de paagældende, at der nu ikke vil inddrive mere, fordi Vinden har taget en anden Retning, eller fordi det nu maa antages, at hele denne Ladning eller alt det, som har svømmet om, er inddrevet. Forstaa man det ved „samlet Bjærgning“, kan det ikke holde Stik med de 500 Kr. Der synes jeg det oprindelige Lovforslag talte tydeligere. Da jeg omtaler dette med de 500 Kr., skal jeg med det samme nævne, hvad der staar i § 4, næstsidste Stykke, hvor affurat de samme Ord ere gentagne, hvad der synes næsten at være unødbendigt. „Bjærgning af løst Gods, Brag eller Bragstykker, der inddrive paa Forstranden, tilkommer alene Strandfogden“ — det Ord „alene“ er sludt ind — „naar Værdien skønnes ikke at overstige 500 Kr.“ Jeg maa altsaa antage, at det er saaledes at forstaa